

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
QVINNAN OCH HEMMET.

N:r 36.

Fredagen den 7 september 1888.

1:sta årg.

<p>Byrå: 8 Sturegatan 8 (ingång från Humlegårdsg. 19) Annonsprijs: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnnummerförsäljning!</p>	<p>Redaktör och utgifvare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 9-10 och 4-5. Allm. Telef. 61 47.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Sista numret i hvarje månad innehåller en fullständig mode- o. mönstertidning.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i de större bok- lädorna samt å tidningskontoren.</p>
--	---	---	---	--

Man säger att en engel
igenom rummet går,
när efter glam och gamman
en plötslig tystnad rår.

Jag har min tro: att englar
i skaror lyssna glädt,
när goda hjertan skämta
och brista ut i skratt.

A. T. Gellerstedt.

»Tråkigheten» i hemmet.

En synpunkt af P. E. R.

Hemmets ideal är icke det samma för ungmön eller ynglingen som för den trötte åldringen. Olika naturer fordra olika omgifning. Då den ene ej kan trivas utan att ha lif och glädje och muntert sällskap omkring sig, önskar den andre ingenting bättre än att få lefva i ostörd ensamhet och stilla ro.

Så finna vi äfven, att olika tider haft mer eller mindre skiljaktig uppfattning om hvad ett hem bör vara. I våra föräldrars ungdom höll man mera på hemmets afskildhet från den yttre världen än som faller våra dagars unga menniskor i smaken. Å andra sidan går man ofta och mångenstädes nu för tiden till en motsatt ytterlighet. I nöjen utomhus söker man en motvigt mot »tråkigheten» i hemmet, icke inseende, att ju ifrigare man jagar efter nervretande förströelser, dess förr och säkrare förlorar man sjelf förmågan att njuta af den frid och trefnad, som endast hemmet skänker. Man griper efter nöjets brokiga fjärlilar och tappar dervid lyckans ros ur händerna. Man öfvergifver sitt hem och stänger porten till om tomheten och ödsligheten och undrar sedan, att det är tomhet och ödslighet man finner, då man kommer till baka.

Hur skall då hemmet blifva, hvad det bör vara, den punkt af världen, der jag trives bäst, den fläck af jorden, jag håller kärast, och der jag känner att min varelse har sitt säkra rotfäste — hur skall hemmet blifva en fristad för lyckan och icke endast mitt matställe och min soflats, rummet n:r x i världens stora hotell för främlingar?

Frågan är så gammal som mennisko-
släktets behof af lycka inom familjen. Och

svaret ha vi alla hört i mångfaldiga variationer. Älsken hvar andra inbördes! Så lyder grundtemat. Befliten eder om alla husliga dygder! Hållen hemmet rent och snyggt och propert o. s. v. Af allt detta är det nu endast en enda synpunkt, jag önskar framhålla, emedan jag tyckt mig märka, att den icke är inseedt eller uppskattad till hela sin vigt och betydelse. Jag förutsätter således, att alla öfriga vilkor äro uppfyllda, blott icke detta enda, som vi nu skola undersöka litet närmare — och så vill jag se till, om icke detta enda förbiseende kan vara nog att utestänga lyckan från ett hem, som i allt öfrigt är fullt värdigt att mottaga den efterlängtade gästen.

Låt oss tänka oss ett ungt par, som hålla af hvar andra innerligt. De skola ju sätta bo, och nu tala de om ingenting annat från morgon till qväll än om hur de skola inrätta sitt lif för framtiden.

- »Inga bjudningar!»
- »Nej, naturligtvis intel!»
- »Vi behöfva ej något umgänge.»
- »Ack nej, vi ha ju hvar andra.»

Och så gnola de tillsammans på »En liten vrå bland bergen» och tänka sig som den högsta lycka i världen att få begrava sig långt borta i en skog, der knappast menniskofot trampat, och der de i sin lilla trefna koja kunde få lefva helt för hvar andra, endast för hvar andra i oföränderlig kärlek, tills...

Nej, de våga icke tänka för långt in i framtiden, och det har nog sina goda skäl.

Låt oss nu också tänka oss, att det unga paret fullföljer sin plan — naturligtvis i mycket modifierad form. I stället för skogen välja de en aflägsen del ute på någon af malmarne, der de hyra en liten vacker våning, som de pryda med det mest förtjusande bohag. Och lyckan, som flyttade in med dem på bröllopsdagen, är deras stadiga

gäst allt framgent, icke allenast öfver smekmånaden, utan hela året om.

De hafva intet umgänge, de lefva endast för hvar andra och de trivas icke på något annat ställe än hemma hos sig.

Men hur länge varar detta lyckliga förhållande?

Mannen hade vänner och hustrun väninnor, innan de gifte sig. Hvart ha dessa tagit vägen? I de första lycksaliga drömmarne om det lif, som skulle lefvas i det nya hemmet, fans ingen plats för mer än de tu. Då gick det så lätt att tänka sig frånvaron af umgänge, men med tiden börjar samspråket mellan man och hustru bli mindre lifligt, hemmet blir allt tystare och tystare, luften börjar kännas qvaf, trots att det vädras tillräckligt, aftnarna förlängas, der står han vid sitt fönster och hon vid sitt och blicka ut öfver hustaken långt, långt bort, som om de bure på en trånande längtan till något annat, något nytt, något som icke finnes mellan hemmets trånga väggar; den der olycksaliga »tråkigheten» har smugit sig in och tagit vännernas och gästernas tomma platser i besittning.

Om nu våra fingerade unga nygifva i tid inse, hvar felet ligger, så kan ju skadan snart vara botad. Men i många, kanske de flesta liknande fall är tråkigheten hemma det enda, som står klart för dem, icke ledsnadens orsaker, och då tillgripes det gamla dåliga medlet, som blott gör saken ytter värre: man börjar gå ut och supera, ut och se på cirkus eller Tivoli eller något annat roligt med den påföljd, att snart de aftnar äro lätt räknade undantag, då herrskapet sitter hemma hos sig hela qvällen. Nöjen af nyss antydda art äro ju i och för sig alls icke skadliga, de blifva det först, när de användas som surrogat för den trefnad man icke förstått att bibehålla inom hemmet.

Må hända är det porträtt jag målat af ett nygift par väl mörkt i skuggningen, men, om äfven så är, pekar det dock hän på ett förhållande, som visst icke kan sägas vara ovanligt eller enastående. Brist på ett enkelt men något så när ofta återkommande umgänge med goda vänner, som bjudas hem i familjen, är ofta nog roten och upphofvet till det utelif, som mer än något annat förstör familjelyckan. Hur ofta slutar det ej så, att mannen ensam går ut på kaféerna och kanske kommer sent hem, allt blott för att finna den omvexling, som hemmet ej kan erbjuda?

Det fins nog fall också, då hustrun just i familjelyckans intresse söker draga mannen från det umgänge, han hade före äktenskapets ingående. Stundom kan detta vara alldeles befogadt. Stundom beror det på ett slags svartsjuka från hustruns sida, hon vill rå om sin man helt och odeladt, hon ser ett intrång och en fara i att mannen bibehåller en oförminskad vänskap till de gamla kamraterna, af hvilka hon fruktar ett täflande inflytande. Denna fruktan må vara befogad i somliga fall, men i regeln bör en hustru se sig väl för, innan hon af antydda motiv beröfvar sin man om det så också vore en enda af hans gamla vänner. Är det troligt, att hon ensam skall kunna gifva honom hela den tillförsel af nya tankar och idéer, som han varit van att mottaga under meningsbytet med förtroliga vänner?

Det är ej med de glada samqvämen inom hemmet som med utenöjena, att de lemna leda och tomhet efter sig. Tvärt om, efter en treflig afton, när muntra och gerna hörda röster ha ljudit i rummen, stannar alltid likasom ett eko kvar i vägarna, och hela hemmet har blifvit mera innehållsrikt och omvexlande, sedan det blifvit uppfyllt af minnen från många olika glada småfester. Trefnaden i hemmet kan ej annat än vinna på glädjetillförsel utifrån. Elden på Vestas altare måste brinna så mycket klarare, om den kan få näring äfven af annat än makarnes inbördes kärlek, den må vara aldrig så glödande, aldrig så varaktig. Rådfråga endast er egen erfarenhet! Har ni funnit den rätta ljusa, friska, glädliga prägel öfver ett hem utan vänner, ett hem der endast *han* och *hon* ha gått år efter år i ensamt majestät och — lefvat för hvar andra?

Nej, vänskap och gästfrihet äro lika viktiga vilkor för lyckan i hemmet som något annat. Verlden är icke ett stort korallref, der vi kunna lefva som koralldjuren isoleerade från hvar andra, hvar och en i sin lilla cell. Vi måste umgås, byta tankar, lära känna olika åsigtter, annars blir det qvaf luft i stugan; att öppna dörren för kära vänner är som att låta upp fönstren för de friska vindarna — sjärens helsa tarfvar det ena, likasom kroppens det andra, och ett sundt lif är dock första vilkoret för ett lyckligt lif.

Sen till, ärade läsarinor, att Idun finnes hos alla edra bekanta!

Ett hem!*

Ett hem, ett hem! Hur skön och blid
Den bilden ter sig tid från tid
för kärleken, som knoppas!

Och ligger fjärtan än hans mål,
han gjuter in en kraft af stål
i bröst, som tror och hoppas.

Ett hem! — Så sjunger fogeln re'n,
när han ett bo på närmsta gren
sin unga maka bjuder; —
han redet nästet, hur han kan,
men när de ega der hvar ann,
i vexling sängen ljuder!

På menskolivets breda ström
ej födes skönare en dröm
bland blommorna på stranden;
i ungdomens och hjertats vår
ej renare en hägting står
som mål för menskoanden.

Ett hem! — Dit står den unges häg
från mödans väg, från fjärtan väg,
Dit återgår hans minne,
till moders hus, till faders gård,
hans barndomsdag i bägges vård
och kärleken der inne!

Och mannen bygger utan rast
sitt hem och lägger grund så fast
för lifvets bästa lycka,
och bjuder se'n till eget bo
den vän, som honom gaf sin tro
och skall hans boning smycka.

En fyrbåk blir det honom då,
när lifvets stormar ligga på,
ett ljus i mörka natten,
en stjerna, som han fjärtan ser
i klarhet stiga mer och mer
utöfver vida vatten.

Och hon — hon skapat der en värld
af trefnad omkring hemmets härd,
ett lif af idog möda,

* Detta af skalden och biskopen A. F. Strömberg i Strengnäs författade, varmhartade qvåde »Till Brudparet Isak Fehr och Charlotte Strömberg (skal-dens dotter) den 23 augusti 1888» taga vi oss härmed friheten återgifva under ofvanstående rubrik.

Der pligten aldrig kännas tung,
men sjelfva ålderns dag blir ung,
och glädjens källor flöda.

Det hemmet eger ingen vå,
der mott och mal kan hvila få,
der misstrons skugga gömmes;
allt ligger klart och uppenbart;
och, hvad i svaghet felas, snart
förlåtes eller glömmes.

Så gif, o Gud, ett sådant hem
åt Brud och Brudgum — gif åt dem
utaf din nåd den gåfvan!
Då skall en gång — det veta vi —
hvad nu är jordiskt bytas i
ett evigt hem der ofvan!

Utan lifsmål.

Teckning af Ave.

(Slut fr. föreg. nr.)

Karin Olsson hade blifvit sjuksköterska; hon satt och vårdade borgmästarens enda barn, som insjuknat i nervfeber. Vårdade det mot en af doktor Robert Hedell fastställd dagspenning. Detta var den ena nyheten, som följande dag genomlopp staden; den andra var, att samme unge läkare vikarierade för gamle doktor Biederman, som ämnade resa till en sydtysk badort för att sköta sin egen helsa. Man pratade, undrade, dömde och frågade, men snart uppslöks hela den gränslösa småstadsnyfikenheten af fruktan för smitta; nervfebern hade tagit epidemisk karaktär och hemsökte både rika och fattiga hem.

Karins första patient tillfrisknade jernförelsevis snart och hennes nästa plats blef hos en fattig arbetares hustru. Nu trodde man sig veta, att hon använde de i borgmästarens hus förtjenta penningarne till närande föda åt den fattiga familjen. Hon var naturligtvis för snål att taga af sina räntor, när den unge doktorn ansatte henne, för att få den rika flickan till att hjälpa i allt detta elände.

Så dömde man. Men Karins öra nåddes nu ej längre af sqvallret. Hon kände sig som befriad från tunga tryckande bojer. Hennes lif hade fått ett innehåll, som blef allt rikare och rikare för hvarje ny ansträngning, och ju mera hon genom Roberts handledning lärde sig inse, hur sjukvården för henne banade väg till studier, hvilka hon förut varit van att betrakta som rent otillbörliga för unga flickor.

Hon behöfde nu ej längre blygas för sin hemliga åtrå att få någon inblick i läkarens vetenskap.

Vecka efter vecka satt hon vid sjuk-sängar utan att förtrötts. Robert och hon sammanträffade dagligen, men vexlade blott några ord, som rörde de sjuka. Men med en tillfredsställelse, som han blott tillskref läkarens intresse, såg han, hur hon, i stället

för att mattas, blomstrade upp, och att den andliga frigörelsen lade ett solskimmer i de förr så dystra ögonen.

Han öfverraskade sig sjelf med upptäckten, att han jemt tänkte på henne. Men var *det* så underligt? Hon var ju den enda af stadens sjuksköterskor, som han öfver hufvud taget kunde lita på; de öfriga voro vakhustrur af det vanliga snusande och kaffedrickande slaget.

Epidemien stod på sin höjdpunkt. Karin hade som frivillig sköterska anmält sig på stadens mycket bristfälliga sjukhus och var om ej till namnet, så dock till gagnet den egentliga själen i sjukvården derstädes. Robert hade blifvit antagen som tillfällig läkare vid sjukhuset.

En dag, sedan han gjort rondan, bad hon honom om ett ögonblicks samtal. Hon hade fått ett bref från hans tant, friherrinnan, med anhållan, att Karin ville hafva godheten komma ut till deras villa så fort som möjligt; friherrinnan hade feber och fruktade, att det blefve tyfus. Karin ville nu höra Roberts mening om denna begäran.

»Naturligtvis går du din väg!» utbrast han häftigt, »ty du måste väl förstå *hvem* som förestafvat denna begäran?»

Hon såg bestört på honom. »Är friherrinnan då icke sjuk?»

»Hon har lindrig gastrisk feber och en pålitlig kammarjungfru till sin vård; detta vare nog sagdt om förevändningen. Men kusin Uno tycker, att din »stilfulla» sjuksköterskerol räckt tillräckligt länge för att förvissa världen om din inneboende själsadel.»

»Baron Uno —?»

»Ja, det beror nu på dig sjelf, om du vill bli friherrinna i stället för — för det du nu är. Uno anser ju, att adeln och bondeståndet ha en historisk brygga, på hvilken de kunna mötas — och förenas. Det är blott kälkborgare, krämare, handverkare — jag och mina gelikar, som stå på hin sidan det stora svalget och förgäfvets törsta efter en droppe ur rangens härliga bägare. Naturligtvis går du nu, när Uno äfven lyckats omvända tant! — Får Uno lefva, blir han med tiden fideikommissarie, så du kan med temlig trygghet betala hans häst och kapplöpningskulder, hans vadskulder förstås.»

Sådan hade Karin aldrig sett Robert; aldrig hade hon förr märkt en skynt af något oädelt i hans väsen. Och nu denna beskyllning mot kusinen! Men underligt nog gjorde det henne helt glad.

»Jag kan naturligtvis icke råda dig; det behöfs väl icke heller, ty der glansen lockar, dit dragas qvinnorna,» fortsatte han, ur stånd att hejda sin uppbrusning.

Kanske för första gången i sitt lif brast hon ut i ett ohejdadt skratt, icke högt och gällt, men så hjertligt och smittosamt, att han måste instämma, fast han gjorde de hiskligaste grimaser, för att betvinga sina skrattmuskler.

Detta skratt verkade befriande för dem båda; aldrig förr hade de känt sig så förtroliga med hvarandra som nu.

»Tant måste ha svar,» sade han, »skrif, så skall jag taga brefvet med mig, då jag åker dit ut i eftermiddag.»

»Hur skall jag skriva?»

»Det får du naturligtvis sjelf afgöra.»

»Ah, hjälp mig en smula! Jag kan väl säga, att jag ej får lemna min post här?»

Hon lade fram ett ark brefpapper, tog pennan och började skriva, medan han

både dikterade och läste öfver hennes axel. Men hon hade ej skrivit mer än ett par rader, förr än han tvärt afbröt sig midt i en mening och trädde ett par steg till baka.

»Nå, vidare!» sade hon, seende åt sidan för att spana efter orsaken till afbrottet.

»O, Robert!» skrek hon till och lade båda händerna öfver de skrifna raderna och hufvudet nedföll magtlöst på dessa små skälfvande händer.

En tystnad uppstod, under hvilken man blott hörde de två unga människornas nästan flämtande andedrag.

Sakta, sakta närmade han sig äntligen och med en nästan vördnadsfull varsamhet lade han sin hand på hennes axel.

»Gud välsigne dig för allt hvad du gjort för mig och de mina!» sade han med rörelse, och då hon gjorde en åtbörd, liksom för att skaka bort hans hand, tillade han bedjande: »Karin, du tror mig ju, när jag säger, att detta icke var någon snara för att få se din handstil! Jag har, så sant jag lefver, aldrig haft en aning om, att det var från dig, jag mottog det rikliga understödet, fast jag nog förstod, att du med din inackordering hos oss blott hade en afsigt, den, att understödja den fattig vordna prestfamiljen.»

Hon for upp.

»Robert, du får ej tro, du har ingen rättighet att tänka, att — —»

»Att du gjorde det af något slags tillgifvenhet,» ifylde han hennes afbrutna mening, och hans kind blef hvit. »Nej, Karin, jag förstår nog, att du blott ville samla glödande kol öfver hufvudena på den familj, vid hvilken du knutit en hel skara bittra minnen och tankar, gamla och nya oförrätter, verkliga och inbillade. *Det* förstod jag, så fort du ville flytta till oss, ty jag visste, att du aldrig hade hyst en smula tillgifvenhet för någon af oss. — Och dock har du gått der hän, att du uppoffrat mer än dina ärliga räntor för oss. Men tack, tack i alla fall för dessa bekymmerfria år! Och låt mig nu åter en gång få se den egendomliga handstil, som jag så varmt älskat!»

»Robert!» sade hon kämpande mot gråten. »Tro hellre allt hvad du vill — blott icke, att det skedde i ovänligt sinne!»

Hon var vacker, der hon nu stod i den enkla, mörka dräkten och med den tunga hårmassan samlad i en stor knut öfver hjesan. Hufvudet var något framåtböjdt och ögonen nedslagna, men det låg ett drag af ädel beslutsamhet öfver de regelbundna dragen, som kom honom att känna en svindlande glädje.

Han visste nu, att hon hellre vore i stånd att säga honom allt, att blotta sitt innersta väsen för honom, hellre än att styrka honom i en villfarelse.

Frestelsen var stark och han sträckte båda händerna mot henne och drog henne närmare sig. Då såg hon upp; bönfällande och nästan skälfvande mötte hennes blick hans.

»Säg ingenting nu — icke nu, Robert!»

»Nej — du är sannerligen för god att bli tagen i ett upprördt ögonblick!» Han lyfte hennes händer till sina läppar. »Du skall ha tid att välja ditt lifsmål, välja emellan en stor och ädel verksamhet och» — ett leende spred sig öfver hans ansigte — »att bli husmor och hushållerska för min mors ende son. Men ett må du veta: Jag

förlorade mitt hjerta åt dig samma morgon, som jag blef din läkare.»

»Det gick mig på samma sätt den dag, då du så ridderligt värjde mig mot baron Unos snöbollar», svarade hon med ett frimodigt leende, i det hon sköt honom ut genom dörren och lät honom gå ensam genom den folktomma korridoren.

(Slut.)

En minnesblomma från fransk mark.

(Blad ur min dagbok.)

(Forts. och slut från n:r 34.)

Den gamla korsade sig, suckade djupt samt började åter:

»Den första tiden gick allt väl, visserligen var det ofta knapt om brödet, men det var välsignelse med det lilla vi hade, tills slutligen mina krafter började minskas . . . jag blef sjuk, kunde inte arbeta mera och hungersnöden stod för dörren. Det var då jag skiekkade gossen ut för att tigga bröd, men allt som tiden gick minskades brödkanterna man skänkte honom — se människor tröttna på att gifva i längden, det är nu en gång så.

Till slut en dag hände det, att gossen kom hem till mig med en börda matvaror. — Jag mins den dagen som det varit i går . . . hur jag välsignade den barmhertige som gifvit oss det. Du store Gud, hvad man ändock kan få upplefva mycket! Ej hälften af födan var förtärd, då rättstjenare stodo inför vår dörr . . . barnet hade *stulit* det för att stilla *min* hunger! . . .

Från den tiden var det våra sorger började. Jag blef snart nog återstald från min sjukdom, men gossens liffslycka den var bruten. Tjuf kallades han öfverallt, intet arbete ville man gifva honom . . . så följde han med en båt till Paris, han var borta en afton, när jag kom hem från mitt arbete. Jag var ensam igen, förfärligt ensam . . . men det var också oroligt för mig ha' honom så långt borta. Bref kommo med litet penningar — *de voro ej stulna* — han hade sjelf förtjent dem, hade fått sig lönande arbete, skref han och jag fick vara lycklig för en tid, men det var ej länge. Ett par år gick som jag ej hörde någonting från honom, så kom han hem en dag — Gud, min Gud hur förfärligt! Man kom snart nog för att hemta honom, poliserna menar jag — mitt barn, mitt arma, arma barn!»

Öfverväldigad af rörelse gömde hon ansigtet i händerna. Det dröjde en stund, innan berättelsen fortsattes.

»Det var afundsjuka människor som hade störtat honom i olycka den gången. De voro här ifrån staden och kände till den gamla historien som skulle dragas fram igen . . . så förlorade han modet och det samma började äfven jag göra vid den tiden. Jag blef så bitter och så hård mot både Gud och människor, att jag hatade allt och alla . . . ja, så kan sorgen ibland förvända sinnet.»

»Ni återsåg sedan ej er son?»

»Jo, då han kom till mig för att dö, kroppskrafterna hade brutits i fångelset. Tio dagar jemt fingo vi då vara tillsammans, dag och natt tillbringade jag vid hans hufvudgård. De tio dagarne förstår jag väl var en skänk till mig från Gud, ty hur han talade barnet mitt, ingo hans ord rakt till hjertat, det töade der inne och så lärde han mig sent omsider två saker: att *förlåta* och *lida med undergifvenhet*. Dock gjorde jag vid denna tid något som Gud

må förlåta mig. Presten hade fått höra, att min son var hemkommen och låg döende. »Missdådaren måste varnas,» sade han och ville tränga sig fram till bädden, men . . . jag förhindrade det. Du heliga moder, bed för mig! . . . Jag förhindrade det, emedan jag ej kunde uthärda alla de hårda ord, som slungades mot mitt barn, han var tusen gånger renare än jag, der han låg döende på sin bädd, tusen gånger renare än jag, som aldrig stulit. Var det kärleken då som så förblindade mina ögon, var det orätt handladt så förlåt mig . . . men låt ej mitt barn lida därför! . . . Alla helgon vare hans själ nådig . . .»

Den gamla korsade sig upprepade gånger, ögonen slötos och tankarne fortsattes i en tyst bön. Omsider såg hon upp. »Jag har inga summor att köpa messor till hans själs räddning ur skärselden, men hvarje dag efter slutadt arbete går jag hit för att lägga min lilla skärf i offerkistan, och sedan beder jag, tills frid och hopp lysa in i mitt hjerta. Visshet har nu efterträtt min misströstan; jag vet väl, att den heliga modren, som sjelf sett sin son lida, skall förstå mina böner och hjälpa mig. Men ser ni, det skymmer redan till afton, jag glömmar alltid, hur tiden ilar, när jag tänker på mitt barn. Jag måste gå hemåt, innan det blir för mörkt.»

»Adjö, gamla Celeste och tack för er berättelse, en dag skall jag komma på besök i er koja, au revoir!»

Inom kort satt jag ensam kvar på kyrkogården. Den lilla skildringen ur dessa två människors lif hade kvarlemnadt i min själ ett outplånligt intryck. Detta solljusa leende Frankrike hade då sina skuggor lika djerfva som vårt kalla fattiga Sverige; jag hade nästan varit böjd tro, att detta ej var fallet under den tid jag tillbringat på fransk jord. Mina ögon hade för första gången sett en skynt af en fränsida till den vackra taflan. Dock — var det verkligen en fränsida? Utgången af berättelsen skulle ju kunna bevisa motsatsen.

Solen var nu nästan nedgången, en och annan stjärna började tindra upp öfver mitt hufvud, men der nere i dalen såg jag ljusen tändas i Rouen. Lugn och majestätisk framföt Seinen, ett skepp styrde kosan mot Paris. Liket ett eko ljöd det i mina öron: »C'était là qu'il était allé mon fils, mon pauvre enfant!» (Det var dit han gick, min son, mitt stackars barn!)

I detta ögonblick började kapellets klockor ringa till bön. Tonvägorna, som dallrade genom luften, ackompanjerade stjernornas tindrande der uppe.

Var det kan hända en bild af den harmoni, som bör råda emellan höjden och oss?

Ajas.

Min väns hustru.

af Daniel Fallström.

agnen svängde upp på gården — en stor fyrkantig, sandad gårdsplan med en cirkelrund blomsterrabatt i midten, ur hvilken vattenkonstens stråle som ett blankslipadt svärd sköt upp mot den svagt erggröna aftonhimlen.

Som på ett tyst kommando höllo de praktiga fuchsarne framför den breda stentrappan med sina gröna trädgårdssoffor.

När jag lutade mig fram ur vagnshörnet, såg jag genom den höga vestibulen rakt in i

salongen på nedra botten. Den låg i en dämpad röd belysning, gardinerna voro fälda, och den andades detta lugn, som verkar så oändligt välgörande på nerverna, när de slitit ondt på en lång jernvägsresa i dam och hetta.

Mot denna bakgrund af dämpadt ljus trädde en ung kvinnogestalt fram. Hon gick med lätta, tysta steg genom vestibulen och kom ut på stentrappan. Hon log vänligt emot mig, och jag saknade i detta ögonblick icke solen, som sjönk — jag återfann den i detta blida, ljusa leende.

Hon sträckte sin fina hand emot mig och gaf mig ett handslag, trohjertadt och frimodigt. »Välkommen, hjertligt välkommen!»

Vi gingo in i vestibulen.

Der låg en stor dansk blodhund, guldgul, med ett praktigt hufvud och stora kloka ögon. Han såg upp emot sin matmor och gnälde helt tyst, men oändligt värtaligt.

»Ja, Nero får helsa.»

Han steg upp och gick fram och lade som ett tecken på gästvänskap sin breda tass i min hand. Så gick han till baka på sin post.

Och vi gingo in i salongen.

Jag ser ännu tydligt detta rum — ett stort, affängt rum med bonadt golf. Det var möble-rad i fantasistil — en smula renässans, en smula Louis XV, en smula kejsardöme och aldrig så litet Japan — några jättelika solskärmar och ett par dyrbara, väfda sidentaper med instickade guld fiskar. Men öfver allt detta hvilade en utpräglad fin smak, det ena flöt så lugnt in i det andra, alla dessa olika stilar tycktes räcka hvarandra handen under löfte att fira en samfäld triumf. Och de hade lyckats, tack vare detta lilla nobla hufvud, jag såg aftecknad mot en röd sidenskärm, och dessa små smala fina fiograr, som lekte med en pappersknif af blekgult elfenben.

Vi talade om hennes man. Han var ännu ute på falten och såg till arbetet. Han låg i så förfärligt nu för tiden, han unnade sig hvarken rast eller ro.

»Axel!» undföll det mig litet förvånadt. Ty ni skulle bara lärt känna Axel som ungar. En oförfärlig vildhjerna; sedlarne blåste ur hans plånbok — somliga hamnade på Rydberg, Grand och Hasselbacken, andra försvunno spår-löst vid spelbordet i hans klubb, och åter igen andra knastrade mellan tänderna på små rättor, hvita små rättor med skinn som silke och en liten röd mun, enkom skapad att sluka en förmögenhet med.

Och denne artist på att förstöra pengar gjorde nu ett så styft dagsverke!

Jag hade väntat träffa en glad umgänges-vän, lyckligt gift, som drog sin unga hustru med på alla upptänkliga nöjen, och jag fann en driftig landbrukare, så upptagen af sitt arbete, att han knappast hade tid öfrigt att beundra sin hustru.

Och hon var beundransvärd!

När jag frågade efter denne älskvarde syndares omvändelse, svarade hon med ett litet skälmaktigt leende:

»Åh, min herre, orsaken är mycket lätt att gissa: det kan också bli tråkigt att göra af med pengar, och en vacker dag finner man motsatsen vida roligare. Det är hvad som händer min man!»

Jag bugade mig. Men jag hade velat till-lägga:

»Ja, när man har en så söt liten hustru!»

Men söt hade inte varit rätta ordet. Detta vulgära adjektiv kunde aldrig tillämpas på denna tjugusexåriga kvinna.

Der hon nu satt midt emot mig med den röda sidenskrämen till bakgrund, nacken något

böjd bakåt och händerna lugnt hvilande i skötet, var det första intryck, man erfor, en känsla af, att man befann sig inför en fullkomligt kysk och ärbär kvinna. Det fans inte ett drag i hennes ansigte, som kunde komma en att tvifla på detta.

Det som framför allt intresserade var ögonen — stora, grå, en smula beslöjade, men när samtalen ryckte henne med, skiftade de färg allt efter de rörelser, som genomströmmade hennes själ. Och så var det munnen och håret — en fint skuren mun med svällande, djupröd underläpp, ett praktigt glänsande, cendréfärgadt hår, nedkammadt åt sidorna, uppfäst i nacken i en tjock knut; endast vid tinningarne föll det ner i en liten ostyrig, mjuk, glänsande hvirvel. Det var i synnerhet hennes sätt att kamma håret, som förlänade ansigtet prägeln af jungfrulig kyskhet. Näsan var något liten, ovanligt skarpt skuren och med ytterst rörliga näsvingar; ögonbrynen starkt markerade, raktecknade och alldeles mörka — man fick klart för sig, att detta lilla hufvud hade sin egen vilja.

Sådan var hon.

Och medan vi väntade på hennes man, och skuggorna föllo längre och längre der ute i i den tysta parken, talade vi om, hur lugnt lifvet flyter fram fjerran från de stora städernas gator, fyllda af febrilt, bullrande lif, der ens lycka drunknar, utan att någon frågar efter om ett lif sköflas, ett hjerta brister . . .

Jag stannade åtta dagar — åtta härliga, fria, lyckliga dagar, då hjertat återvann en smula friskhet, själen sin spänstighet. Ingenting sjukt kunde heller lefva i denna höga luft, genomsyrad af skogarnes kryddofter, mättad af hafsvindarnes salta.

Och frisk och sund i innersta fiber var min gamle väns unga, förtjusande hustru!

Hon var förtrolig med soluppgångens storartade féeri. Vi mötte henne till häst tidigt om morgnarna, när vi återvände från jagten. Hon satt som växt i sadeln; hennes smärta, smidiga gestalt tog sig så bra ut till häst. Det låg någonting så elegant och säkert i hennes ridt.

Och till vårt gemensamma frukostbord förde hon med sig en berusande doft af daggfriskt gräs, en glimt af ung, strålände sol, ett tonfall i sin röst, glittrande klart som bofinkarnes första morgonqvitter.

Hon smittade oss med sin ungdom och vi glömdo vår trötthet efter jagten, hvarje pinsam tanke drunknade i klingande skratt, framkalladt af hennes spelände lynne.

Efter dessa glada frukostar skildes vi åt för att icke råkas förr än till middagen.

Men jag vet, att hon under denna tid icke var sysslolös.

Från amazon och munter kamrat blef hon en omtänksam husmor. Hon gick mellan barnkammaren och köket, ordnande och öfvervakande som en liten god tomte. Hon sydde sjelf sina barns kläder; hennes små fingrar, som så väl förstodo att sköta ridpiska och tömmar, voro lika flinka vid nålen. Och kom en utsökt pudding eller kaka på bordet, anförtrodde mig min vän i största hemlighet, att hon bakat den sjelf. Det kunde jag för resten se på hans aptit: han åt som en lycklig äkta man, hvilken vill göra heder åt sin hustrus anrättning.

Efter middagen serverades kaffet på en terrass nere i trädgården med utsigt öfver sammetslena gräsmattor och spegelklara dammar, i hvilka ankor snattrade.

Vi rökte våra cigarrer och hon sin lilla cigarrett, hvars fina tobak parfymerade den

ljumma luften. Vi kastade boll med ord, medan vi smuttade på kaffet, och ingen var behändigare än hon att ta upp dem och skicka dem elegant och lekande till baka. Hon var en riktig liten virtuos i konsten att kåsera.

Någon gång förirrade vi oss in på allvarligare ämnen. Hennes man fördjupade sig då i tidningen — han förstod inte alls, hvad skönlitteratur skulle tjena till — och lät oss hållas.

Jag undrade ofta, hur hon kunde få tiden att räcka till — kvinnorna kunna, när de vilja, den konsten — men det fans knappast en nyutkommen bok, som hon inte kände. Hennes smak var fin och ganska avancerad. Hon afskydde de engelska missromanerna.

»Min gud,» yttrade hon en gång, »man läser för att lära, och hvad kan en kvinna, som är öfver tjugu, finna för nöje i den der sentimentala förvrängningen af världen? Nej, det är lifvet, det lefvande lifvet jag vill ha!»

De moderna franska författarne stodo högt i hennes gunst. Paul Bourget och Maupassant — *voilà!*

Poesi läste hon aldrig.

»Jag har läst Heine och Byron — jo, jag har verkligen läst en till, men det vet jag knappast, om jag törs tala om — Swinburne. Och hvad ha då de andra poeterna att skriva? Friheten entusiasmerar ju inte längre, och kärleken — säg något nytt, om ni kan!»

Jag teg och kände mig träffad.

På det religiösa området kom jag henne aldrig in på lifvet; der iakttog hon en förbehållsam tystnad. Och hon sade en gång hvarför:

»Religion är som den första kärleken, man behåller den helst för sig sjelf och är lycklig.»

Hvilken hennes religion var, föll det mig aldrig in att forska efter, men jag är säker på, att den var uttrycket för ett högsinnadt kvinnohjertas fasta tillit att anden är odödlig, att den genom lif af frestelse och pröfning går sin säkra gång mot fullkomlig frigörelse från synd och stoft.

Teater och musik.

Kungl. operan.

Brist på omvexling kan man sannerligen ej säga vara rådande vid k. operan under dess nya ledning, tvärt om. »Oberon», Mefistofeles», »Tannhäuser», »Mignon» och nu senast »Don Juan» — se der en i sanning högst aktningvärd rad af reperiser vid vår främsta scen inom den korta tiden af endast fjorton dagar! Mera kan man ej begära. Teaterns ledare och sjuetter ligga minnans ej på latsidan, som man ser.

Hvad nu den sista repisen — »Don Juan» — beträffar, så fick äfven den ett på det hela taget förtjenstfullt utförande. Rollbesättningen var med ett par undantag den samma som sistlidet spelår. Donna Annas och Guvernörens roller hade nu nämligen anförtrots åt *fröken Klemming* och *hr Hanssen*. Den senares klangfulla basbaryton gjorde sig här bättre gällande än vid hans första uppträdande som Lothario i »Mignon». Hvad *fröken Klemming* beträffar, så gaf hon en i detalj synnerligen väl genomförd bild af Donna Anna. Särskildt vilja vi framhålla första aktens scen vid Guvernörens lik, der dotterns djupa förtviflan erhöill ett så sant och slående uttryck i den framstående sångerskans både sång och spel. Hufvudintresset fästes emellertid vid donna Elviras framställarinna, *fru Östberg*. Vi hafva redan förut utförligt framhållit det synnerligen förtjenstfulla sätt, hvarpå hon utför denna roll, hvadan vi nu inskränka oss till att säga, att hennes framställning af den olyckliga öfvergifna donna Elvira om möjligt var förtäffligare än någonsin. Deremot kunna vi, beträffande titelrollens framställare, *hr Linden*, ej erkänna honom annat än som en ganska medelmåttig don Juan. Af det der diaboliskt oemotståndliga, som måste finnas hos don Juan, finna vi hos *hr Linden* föga. *hr L.* vårdar sig derjemte ej tillbörligt om sin sång och sitt spel. Bäst

föreföll *hr L.* i sista akten med »stengästen». *hr Strandbergs* don Octavio klingar väl, men det är också allt. *Fru Edlings* Zerlina och *hr Jansons* Leporello äro kända och erkända. Mazettos roll sköttes förtjenstfullt af *hr Nygren*.

Fredagen den 7 dennes gifves åter »Mignon» och på lördagen f. f. g. under innevarande spelår Gounods »Faust» med *hr Strandberg* i titelrollen, *hr Nygren* som Mefistofeles och *fröken Klemming* som Margareta. Om söndag uppföres åter »Don Juan».

K. Dramatiska teatern.

Sistl. måndag uppfördes f. 2:dra g. under det nya spelåret Björnsons präktiga stycke »Det nya systemet». Rollfördelningen är hufvudsakligast den samma som förut med undantag af att »tant Oles» roll öfvertagits af *fröken Klefberg*. Utförandet var mönsterligt. Särskildt torde dock böra framhållas *hr Fredrikson* och *Hillberg* samt *fru Dorsch-Bosin* som resp. generaldirektör Riis, gamle ingenjör Kampe och *fru Kamma Riis*. Deras prestationer kunna som bekant räknas till det bästa svensk skådespelarkonst har att uppvisa. Den talrika publiken skänkte utförandet det lifligaste bifall.

En mera roande och angenäm föreställning än den, k. dramatiska teatern gaf sistlidne tisdag, torde man näppeligen kunna bevista. Till förpjes gafs den qvicka och roliga interiören »Mellan fyra ögon», i hvilken de båda hufvudrollerna på det allra förträffligaste sätt utföras af *direktör Fredrikson* och *fru Rundberg*, ypperligt sekunderade af *hr Norrby* och *Törnqvist*. Men var stämningen under denna pjes animerad, så blef den rent af uppsluppen under den ytterst komiska slutpjesen »Herr Duvals skilsmessa». Detta stycke, ett af de roligaste på dramatiska teaterns repertoar, synes fortfarande ega oförminskad förmåga att fångla och roa. Också torde man få leta efter ett på alla händer mera jemt spel. Främst bland de spelande torde böra nämnas *fröken Ahlander* som f. d. dansösen, äfvensom *hr Hedin* och *Personne*, hvilka likaledes con amore utföra sina resp. roller. Som sagt, en dylik afton å dramatiska teatern kan säkerligen räknas till en af de allra angenämaste.

Svenska teatern.

Under detta namn öppnades f. d. Nya teatern sistlidne lördag och med ett äkta svenskt skådespel, nämligen Bernhard von Beskows »Birger och hans ätt». Detta skådespel lär, märkligt nog, aldrig förr uppförts å scenen, och Svenska teaterns direktion förtjenar derför allmänhetens tacksamhet för dess framdragande i ljuset. Stycket har både fel och förtjenster. Som dess förnämsta fel torde få anses den brist på följdriktigt och nära sammanhang mellan de olika akterna och som dess största förtjenst står utan tvifvel författarens nästan allt igenom sköna språk. Utförandet var på det hela taget godt, om ock ej alltid förmågan hos de uppträdande svarade mot det goda bemödandet. Bäst lyckades enligt vårt förmenande *hr Lundberg*, hvilken gaf en nästan alltigenom god karaktär af drottset Jon Brunke, samt *hr Olsson* och *Nilsson* som resp. konung Birger och Arvid Smäländing. *hr Olssons* utförande af den olycklige konungens roll var må hända ibland väl starkt färglagdt, men som sagt på det hela taget rätt godt. *Fru Julins* drottning Märta var måttfullt hållen och *fröken Sommars* Eililif en täck företeelse. Debutanten *hr Ekelund* som den unge Magnus Birgersson öfverraskade genom synnerligen vackert och tydligt uttal och för en nybörjare ganska lifligt och otvungen spel. *hr Ranft* bör något moderera så väl röst som åtbörder. Iscensättningen är förtjenstfull. Skådespelet, som gifvits hvarje afton sedan i lördags, förtjenar tagas i betraktande.

Nästa nyhet vid denna teater blir *Johan Jolins* bekanta »Mäster Smith».

Den 5 sept.

F. Hbg.

Carmela.

Af Edmondo de Amicis.

å hända skall det synas sällsamt, att vi här göra anspråk på läsarens deltagande för något, som mer synes höra till ett dånhus' memoarer än till daglektyrens brokiga område. Likväl tro vi oss våga räkna på detta deltagande med tanke på erfarenheten, att sann

kärleks underverk ännu alltid varit nog starka att i fullaste mått fångsla läsarens intresse och medkänsla och att äfven den stränga vetenskapen ofta och gerna torde sänka herrskarstafven inför bevisen på hans allmakt.

Den tilldragelse, jag vill omtala, passerade för tretio år sedan på en liten ö, som ligger i Medelhafvet ej långt från Sicilien och är på det yppigaste smyckad med en sydlig vegetations alla behag. Den enda på ön belägna köpingen räknade vid denna tid ungefär två-till tretusen invånare och herbergerade utom dem tre-till fyrahundra straffångar, till hvilkas bevakning var kommenderad en afdelning om fyrtio soldater, hvilken anfördes af en officer och aflöstes hvar tredje månad.

Soldaterna förde på ön ett riktigt härligt lif. De hade, om man från ser fängarnas bevakning, några öfningsmarscher till det inre af ön och en smula exercis rent af ingenting att göra, och dertill var vinet, som man på platsen serverade, lika billigt som utmärkt.

Den lilla afdelningens befälhafvare förde då ett riktigt gudalif. En vacker, i köpingens medelpunkt belägen tjänstevåning stod honom till buds; med stolthet kunde han kalla sig den högste befälhafvaren öfver landets samtliga stridskrafter; han hade jemte de fyrtio soldaterna fått sig två gendarmer tilldelade. Förmiddagen tillbragte han i bergen, hängifvande sig åt den ädla jagtsporten, på eftermiddagen sammanträffade han med ortens honoratiores i ett litet läsekabinett — det enda — och när qvällen randades, gungade han i en båt på det blåa hafvet, rökande fina cigarretter, klädd såsom han tyckte det vara beqvämt och bra, utan något som helst tvång och blott tillfälligtvis hemsökt af den obeqväma tanken, att detta gudalif ej skulle vara längre än tre månader.

Ön hade en liten hamn, och hvar fjortonde dag lade postångaren till, hvilken for fram och till baka mellan Tunis och Trapani. Blott sällan förirrade sig andra skepp dit, så sällan att åsynen af ett mot ön styrande fartyg på den tiden genom klockringning förkunnades för omnejden och öns invånare samlade sig vid hamnen, som om det gälde att fira en storartad fest.

Den vänliga östadens lif koncentrerade sig på ett rymligt torg, hvarv inbyggarna plögade utan allt tvång umgås liksom de i ett stort stadshus boende på sin gård. Här fann man allt hopadt, som köpingen hade att uppvisa af bodar, byråer etc, och två kaféer, af hvilka det ena besöktes af »signori», det andra af »folket». Här stod ock det hus, som befälhafvaren för militärkommenderingen bebodde, med sin front mot den gata, som förband torget med den närbelägna stranden. Då marken sänker sig högst betydligt mot hafvet, så hade man från fönsterna i detta hus en vidsträckt utsigt öfver hamnen, stranden, det fjärran hän skimrande hafvet och Siciliens blåa höjder.

Ön är allt igenom vulkanisk och beväxt med alla slag af de härligaste buskar.

En vacker morgon i april månad hände det, att den till Tunis destinerade postångaren åter lade till i den lilla öns hamn. Redan då han först syntys vid horisonten, hade klockan för invånarne kungjort den stora händelsen, hvilken för dagen hade alldeles synnerligt vigt för dem, då med detta skepp väntades aflösning af den dittillsvarande vaktkommenderingen. Stadens honoratiores voro fulltaligt representerade: der var befälhafvaren för vaktkommenderingen, borgmästaren, domaren, kyrkoherden och flere andra ibland dem äfven en ung militärläkare, som blifvit beordrad på soldatafdelningen för att i egen person vaka öfver fängarnes och soldaternas

kroppsliga välbefinnande. Två båtar foro mot ångaren och bragte så småningom i land ett antal soldater och en ung officer, en skön, blond yngling, som vi vilja kalla Gabriello och som genom sitt tilltalande väsen genast vann allas hjertan. Sedan Gabriello med en handtryckning helsat sina kamrater och på borgmästarens artiga tilltal svarat några förbindliga ord, drog han i spetsen för sitt folk in i köpingen. Öns invånare bildade dervid spalier, fulla af vördnad och nyfikenhet.

Då soldaterna förts i sina kvarter, begaf sig Gabriello till torget, hvarest han än en gång festligt helsades af de högsta myndigheterna, hvilka med all möjlig formalitet föreställes honom, en efter annan af borgmästaren. Denna ceremoni, hvilken kännetecknades af den hjertligaste godmodighet, blandad med ett slags landtlig andakt, var snart förbi; herrarnes grupp upplöste sig och den nykomne följde nu sina kamrater till den för honom bestämda tjänstevåningen. Derstädes voro soldaterna redan ifrigt sysselsatta, den ene med inpackning, den andre med sakernas ordnande, och inom en timme var allt så väl för den afresande som för den anlande i bästa ordning.

Klockan 8 samma afton lemnade med ångaren den afstota vaktkommenderingen ön, hvarvid den ledsagades ända till stranden af de nykomna kamraterna.

Men den unge officeren vände till baka till sin bostad, sedan ångbåten försvunnet för hans blickar, och då han var grundligt uttröttad af resan och dagens oro, uppsökte han genast sin bostad. Och han sof ända till morgonen ungdomens djupa, vederqvickande sömn.

* * *

Med solen var han uppe. Han lemnade huset för att begifva sig till kasernen, men hade tillryggalagt blott några få steg, då han försporde en sakta vidröring af sin dräkt och deraf föranleddes att stanna och vända sig om.

Då såg han knappt två steg bakom sig en stor skön flicka, hvilken, stram och precis i en saluterande soldats ställning, ofvärdigt betraktade honom med liflösa kolsvarta ögon. Hon var ej alldeles fattigt klädd, men dock utan all omsorg. Tungt, mörkt hår hängde i krusigt virrvarr omkring hennes ansigte, kring hennes fina mun lekte ett intet sägande leende.

»Hvad vill du?» frågade Gabriello, halft förvånad, halft nyfiken.

Flickan svarade icke, utan fortfor att le och bibehöll sin förra ställning.

Gabriello gjorde en axelryckning och beredde

sig att fortsätta sin väg. Sedan han knappt tillryggalagt tio steg, försporde han åter ett vidrörande af sin dräkt och såg åter, då han vände sig om, flickan stående framför sig, med handen lagd på pannan, stram och orörlig som en soldat i linie och led. Ett par menniskor, som kommo vägen fram, såg scenen och gick leende förbi.

»Hvad vill du ha af mig?» frågade den unge officeren än mer påträngande.

Flickan utsträckte handen efter honom och sade med samma uttryckslösa leende i ansigtsdragen:

»Jag vill ha dig!»

»En stackars vansinnig,» tänkte Gabriello för sig och gräde ned i fickan för att räcka flickan ett par slantar. Till sin förvåning måste han dock åse, huru flickan korsade armarna öfver bröstet, liksom om hon ville skydda sig för den hand, som ämnade räcka henne allmosor.

»Jag vill ha dig!» sade hon dervid något häftigare än förut.

Och plötsligt begynte hon stampa med fötterna i marken, för med båda händerna genom sitt tunga lockiga hår och lät höra en entonig gråt, liksom barn, hvilka någon gång gråta på lek.

Under tiden hade ännu mer folk anländt och hade nojs åt saken. Gabriello var dock alls icke upplagd för skämt: fullständigt rådlös såg han än på flickan, än på de kringstående och vände sig äntligen, utan att yttra ett ord, för att fortsätta sin väg. Obehindradt gick han snedt öfver torget, men då han uppnått gatan, som ledde ned till stranden, hörde han bakom sig lätta steg, liksom om någon med största fart löpte framåt på tåspetsarna, och han hörde, innan han ännu hunnit vända sig om, de i hans öra sakta hviskade orden:

»Min käraste!»

Han kunde ej värja sig för en lätt rysning och påskyndade ovilkorligt sina steg. Och åter utsades tätt vid hans öra:

»Min käraste!»

»Gå din väg och lät mig vara i fred!» utropade han äntligen, full af ovilja, och vände sig häftigt mot sin förföljerska, som vid hans stämmas högljudda ton förskräckt tog ett steg till baka. »Gå och lemna mig! Har du förstätt mig?»

I flickans anlete afmålade sig en viss bestörtning, hon sträckte ut handen, som om hon ville stilla Gabriellos ovilja, och talade sakta bedjande:

»Var icke ond, herr officer!»

»Gå din väg, säger jag dig! Gå, annars

ropar jag på soldaterna och låter spärra in dig!»

Vid dessa ord visade han på några soldater, som stodo i närheten. Då äntligen aflägsnade sig flickan långsamt, gående baklänges, med ögonen ofvärdigt rigtade på den unge mannen. Hennes läppar rödde sig, liksom formade de åter och åter orden: »Min älskling! Min käraste!»

Gabriello fortsatte härefter sin väg oantastad och sade ett par gånger halfhögt för sig sjelf: »Hvilket elände! En så älsklig varelse! Skada, skada!»

Och älskligt, ja, till och med underbart skönt var det stackars väsen, han så rätt visat ifrån sig — en urbild af den eldiga sicilianska qvinnan, hvars skönhet fångar dig vid första ögonkastet, så snart blott en stråle ur hennes svarta pupill trängt in i din själ. Hur fritt, hur skönt hväld är pannan under det glänsande svarta håret, hur tilltalande rörligheten hos de silkesfransade ögonlocken och de fulla koralläpparne! Allt detta hade Gabriello i flykten iakttagit hos flickan och djupt i hjertat känt förtrollningen af en sådan skönhet, men i hans öron ljöd oupphörligt hennes stämmas hesa klang och ständigt såg han för sig det ihålliga leendet och de vidt öppnade mörka ögonen, hvilka syntes så outgrundliga och hade blickat — ack! — så själlöst.

* * *

Samma dags afton träffade Gabriello vid dörren till kafé samman med den unge militärläkaren. Det första han gjorde var att för denne berätta om mötet med den sällsamma flickan och uttala sin förvåning öfver, att man ej bragt den olyckliga i en vårdanstalt.

Doktorn höjde axlarna.

»Ja, käre herre, det är nu ganska egenomligt med Carmela. Staden har väl under ett helt år låtit vårda henne i ett hospital i Palermo; men då man derstädes kom till den öfvertygelse, att tid och möda ödslades bort på henne utan ringaste resultat, sände man henne som obotlig till baka till hembygden. Sedan dess löper det stackars barnet så här omkring, och man kan ej annat än unna henne friheten: hon faller dock ingen till last. Hennes narraktiga förkärlek för militären är till sist ett ganska harmlöst vansinne.»

»För militären? Och hvarför just för den?» frågade Gabriello i spänning.

(Forts.)

Husgerådet.

Rengöring af silfver. För detta ändamål har jag länge med fördel använt lampsprit och malen krita. Man tager en yllelapp, doppar den först i spriten och sedan i den malna kritan samt bestryker dermed silfret, tills det blir alldeles hvitt. Sedan låter man det vara, tills det blir torrt, då det afborstas med en mycket mjuk borste och sedan gnides väl med ylle. Släta ytor böra endast gnidas med ylle och ej borstas, ty är ej borsten tillräckligt mjuk, kunna lätt repor uppkomma.

Bleckkärlet. Man kokar en lut med $\frac{3}{4}$ skålp. soda till hvarje kanna vatten. I denna lut nedläggas bleckkärlet en stund, medan den ännu fortfar att koka. Sedan upptagas de efter hand och skuras med vanlig fin sand. När detta är gjort, skäres en rå potatis midt i tu, den afskurna ytan doppas i perlsand (till salu i kryddbodarne) och kärlet öfvergnides dermed. Kärlet,

så behandlad, bör nu vara blankt och sköljes derefter i rent, ljumt vatten, aftorkas samt sättes på spiselgallret att torka. I stället för sodalut kan man med fördel använda den länge bepröfvade askluten.

Koppar. Dagen innan man tänker skura sin koppar hoprör man en deg af sur mjölk, ättika och groft rågmjöl, 1 jumfru ättika till hvarje halfstop mjölk (mjölken kan vara hur gammal och dålig som helst). Degen får sedan stå och surna. Kopparkärlet uppvärmas på spiselgallret och medan de ännu äro varma påsmetas degen. Omedelbart här efter skuras de med en fuktad trasa, som doppas i mycket fin sand, och sköljas, sedan de blifvit blanka, i varmt såpvatten och aftorkas; ställas sedan en stund på spiselgallret. Man måste vara mycket noga med att sanden, som användes, är fin, ty af grof sand blifva kärlet repiga.

Alla kokkärlet måste dess utom emellanåt urkokas med ask- eller sodalut.

Messing. Härtill användes putsopmada, hvilken i små platta bleckaskar à 20 öre köpes i hvarje kryddbod. Man tager litet af pomadan på en yllelapp och gnider messingen dugtigt dermed, tills alla fläckar äro borta. Efteråt gnides med torrt ylle, tills den blir blank.

Jernspiseln vårdas bäst på följande sätt: Hvarje morgon, innan man gör upp eld, tager man en ving och rengör dermed väl både ringar och håll från sot på undre sidan, öppnar luckan under ugnen och borttager äfven derifrån allt sot. Ganska ofta, om ej hvar dag, måste äfven askan uttagas. — Sedan middagsmaten är kokad och spiseln något svalnat, aftorkas den med en våt trasa och öfvergnides med blyerts, tills den får en vacker svart färg.

Una domina.

Att polera möbler. Tag $\frac{2}{3}$ rödvin och $\frac{1}{3}$ matolja samt blanda det väl i en flaska; tag en tunn linnelapp,

doppa den i blandningen och stryk på möblerna. Gnid sedan torrt med rent linne och sedan med ett sämskskinn. Möblerna bli som nya. *Emma.*

Efterrätter.

Österrikisk fruktkompott. $2\frac{1}{2}$ skålp. socker kokas till tjock lag, deri lägges $2\frac{1}{2}$ skålp. skivade äpplen, hvilka kokas tills de bli klara. Sedan illäggas $\frac{1}{2}$ skålp. russin och 4 lod sötmandel, skuren i fina strimlor, samt något sylt af hvad slag som helst. Efter en stunds kokning uppslås kompotten i en form, hvilken doppas i hett vatten vid urstjelpningen. Ätes med vaniljsås. *Softa.*

Syltomelett för 3 personer. 3 ägg, 3 matskedar socker, 3 d:o grädde, citronskal och litet mjöl efter behag vispas till samman. Agghvitorna slås med en silfvergaffel till hårdt skum, som sedan blandas i, hvarefter det

Lifförsäkring till verkliga kostnaden.

Associationen för Ömsesidig Lifförsäkring

(Mutual Reserve Fund Life Association i New York)

erbjuder på bekväma betalningsvilkor **Lifförsäkring** till verkliga kostnaden (= ungefär hälften af kostnaderna i bolagen enligt gamla systemet) med fastställda maximipremier, grundade på erfarenheten inom lifförsäkringsrörelsen.

Associationen för Ömsesidig Lifförsäkring grundades för att möta en länge känd brist, nämligen för att meddela Lifförsäkring, baserad på absoluta ömsesidighetsprinciper, samt med premier, reglerade efter den verkliga dödlighetsprocenten.

Kostnaderna för försäkring i Associationen utgör ungefär hälften af premierna i bolagen enligt gamla systemet och fördelas sålunda: hvarje inträdande medlem betalar en inträdesavgift af 5 kronor per 1,000 kronors försäkring och dessutom årligen 4 kronor för hvarje 1,000 kronors försäkring. Dessa medel användas uteslutande till förvaltningskostnader. För betäckande af utbetalningar för dödsfall infordras hvarannan månad det verkliga beloppet, som erfordras dertill, med tillägg af 33 1/3 procent, som afsättes till Reservfonden.

Efter femton års medlemskap erhåller hvarje medlem kontant sin proportionella andel i reservfonden, hvilken såsom anförtrodd gods förvaltas af The Central Trust Company i New-York under kontroll af statsmyndigheter och af Associationens medlemmar och således är oåtkomlig för Associationens tjänstemän.

Alla på grund af dödsfall till betalning förfallna policer regleras inom 90 dagar efter företedd dödsattest. I händelse af ömmande omständigheter för den aflidnes rättsinnehafvare utanordnar Associationen genast förskottvis en del af policens belopp och det öfriga utan tidsutdrägt.

Exempel på kostnaden för lifförsäkring.
Alder 40 år. Policens belopp..... kr. 10,000:—
Maximibelopp, som kan infordras till dödsfallsfonden » 131: 70
Årsavgift » 40:—

Summa årlig maximibelopp under andra och följande år kr. 171: 70
Inträdesavgiften för nya medlemmar är 5 kronor pr 1,000 kronors försäkring.

De hittills infordrade beloppen till Dödsfallsfonden understiga betydligt det ofvan angifna maximibeloppet.

Oaktadt såväl medlemmarnes antal som de tagna försäkringarnes belopp för det förlutna halfåret betydligt öfverstiga motsvarande period af 1887, under

stiger likvisst i år beloppet af infordringarne för dödsfall infordringarne under samma tid förlidet år. At korporationer och föreningar, med ett större antal medlemmar, beviljas nedsättning i inträdesavgiften.

Inga aktieegare, som taga vinster, eller andra intressenter, som dela öfverskottet.

Absolut säkerhet. Iakttagande af försigtighetsåtgärder för att omöjliggöra spekulation eller bedrägeri.

Sträng sparsamhet i alla riktningar. Bestämda årsavgifter till bestridande af förvaltningskostnaderna.

Försäkring till nettokostnad enligt åldersskala och till ungefär hälften af kostnaderna vid det gamla systemet.

Beqväma betalningsvilkor för försäkringstagare, med bestämt maximibelopp. Vistelseort utomlands och utrikes resor försäkras inga extra kostnader.

Allm. Telefon: 84 37.

Prospekt och vidare upplysningar på begäran.
Hufvudkontoret för Sverge, Norge och Danmark i Stockholm: Vasagatan 22 A.

Ombud antagas.

[167]

Direktör: Johan Millén.

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61

3 tr. upp

få härmed rekommendera sin nya, tidsenliga

FOTOGRAFI-ATELIER

All slags Fotografering

utföres omsorgsfullt enligt nutidens fordringar.

Med största högaktning

LEVERIN & C:o

[46]

Liktornsoperationer

inväxta naglar, kylskador, hårdnader under fötter borttagas utan smärta på två à tre besök. Dagliga mottagningar från kl. 11 till 4. Besök göres i hemmen. Arvodet billigt. Rekommendationer att bese. Sibyllegatan 12. Fru A. Holmgren. [483]

Praktisk Hushållsskola

för bildande af dugliga husmödrar är inrättad af undertecknad, som meddelar undervisning i allt hvad till ett välsorteradt Stads- och Landthushåll erfordras, såsom hvarjehanda inläggningar af kött, grönsaker och frukter, bakning, matlagning, väfnad, linnesöm, broderier och finare handarbeten. Kursen börjas omkring den 15 sept. och beräknas för den samma 9 månader. Ferier vid jultiden. Hvarje elev medför bordkuvert samt fullständig bädd med linne. Vidare genom korrespondens med Fröken *Olivia Bergström*. Lysekil. [486]

(G. 22882×2)

Kurs i klädsömnad

gifves af undertecknad för ett begränsadt antal elever. OBS. Eleverna förfärdiga egna klädningar. *Bernadina Nicodemi*, Regeringsgatan 47, 3 tr. upp öfver g. [135]

[479]

Handarbetskurs.

(7:de undervisningsåret.)

Se annonsen i nr 34 af »Idun». Sthlm, Norrlandsgatan 31, 3 tr. [479]

MAGDA KEMPE.

Attest.

Undertecknads barn, en dotter, som en längre tid haft utslag öfver hela kroppen och sår i hufvudet, har redan efter fjorton dagars begagnande af

”Carl”s äkta Sesam-Tvål,

hvilken jag köpt hos Herrar G. M. Berg & Son i Askersund, blifvit till det allra närmaste botad, hvilket det är mig ett nöje härmed intyga.

Aspa & Askersund.

Olof Nygren,
Smidesmästare.

Egenhändiga namnteckningen intyga:

Frans Bäcklund,
Kamerare.

A. Fredricksson,
Bank-Kassör.

Mot efterrapningar åtvarnas.

Fås i alla välrenommerade parfymeri- och speceribodar. (G. 23034×4) [489]

Landsortsboar

kunna få hvarjeh. uppdrag utförda genom undert. Se annonsen i nr 15 af Idun. Postadr.: Engelbrekts g. 31 A. Telegrafadr.: Ströms, Stockholm. [300] *Maria Ström*, född *Klockhoff*.

Kökskalender. Ombärlig hjälpeda för husmödrar, innehållande 177 matrecepter för så väl det borgerliga som stora köket. Till salu i alla boklädor för 1 krona. [414]

J. G. Hammars

Lampkök.

Stor värmeförmåga. Brinna luktfrött. Brijant belysning. Pris: enkla med veke 4-6 kr., extra solida 7-8 kr., med 2 vekar 12 kr. Fullkomlig belätnhet garanteras hvarje köpare. [292] **J. G. HAMMAR**, 30 Matmskålnadsgatan

KULLE

Svenska Konstväfnader och Broderier.

Yllestramaljer, alla färger, Garn och Silke.

Förklädestyger, ylle och bomull.

Äkta färger.

Originalmönster.

Bästa materialier.

Beställningar utföras å Möbeltyger, Mattor, Draperier m. m. i hvilken stil som önskas. Moderata priser.

Stockholm, Drottninggatan 36.

Tillverkningsort:
Lund (Thora Kulle).

Filial:
Göteborg (Svenska industrimagasinet.) [37]

Lacave y Ca, Cadiz. Äkta spanska viner i Stockholm. Hagenska Terrassen och Kungsgatan nr 7. Telefon: 54 50. [311]